

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα δρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΡ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξέμηνος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Αμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμηνος καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.

ΗΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Ἰουνίου 1929

Ἔτος 51ον.—Ἀριθ. 29

ALPHONSE DAUDET

Ο ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Α'.

Τὸ Ἐργοστάσιο

Γεννήθηκα στίς 3 Μαΐου τοῦ 18...
σὲ μιὰ πόλιν τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας,
ἔπου μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῇ ἀφθονον ἡ-
λιο, πολλή σκόνη, ἓνα μοναστήρι μὲ
Καρμηλίτες καὶ δυο-τρία ρωμαϊκὰ
μνημεῖα.

Ὁ πατέρας μου, ὁ κ. Ἐσσέτ, ἐ-
κείνο τὸν καιρὸ ἦταν βιομήχανος,
κι' εἶχε, ἀκριβῶς στὴν εἴσοδον τῆς
πόλεως, ἓνα μεγάλο ἐργοστάσιο ποῦ
ἔκανε φουλάρια. Στὸ πλάϊ ἦταν καὶ
τὸ σπίτι μας—ἓνα σπίτι κόμοδο, ποῦ
τὸ σκίαζαν πλατάνια καὶ τὸ χώριζε
ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο ἓνας μεγάλος κή-
πος. Ἐκεῖ γεννήθηκα κι' ἐκεῖ πέρασα
τὰ πρῶτα, τὰ μόνα ἄλλωστε καλὰ
χρόνια τῆς ζωῆς μου. Γι' αὐτὸ κρα-
τῶ μ' εὐγνωμοσύνη πάντοτε στὴ μνή-
μην μου τὸν κήπο, τὸ σπίτι καὶ τὰ πλα-
τάνια ἐκεῖνα, κι' ὅταν χρειάστηκε νὰ
τὰ ἀποχωριστῶ, τὰ πόνεσα σὰ νὰ ἦ-
ταν ἄνθρωποι.

* *

Ἀς τὸ πῶ ἀπ' τὴν ἀρχή: ἡ γέν-
νησή μου δὲν ἔφερε γούρι στὸ σπίτι
μας. Ἡ κυρά-Ἀννού, ἡ μαγειρίσά
μας, πολλὰς φορὲς μοῦ ἔχει διηγη-
θεῖ, ὅτι τὴν ἡμέρα ποῦ γεννήθηκα,
ὁ πατέρας μου ἦταν ταξίδι. Ἐλαβε
ἀπὸν μαζί μὲ τὴν εἰδηση ὅτι ἦρθα
ἐν κόσμῳ, καὶ τὴν εἰδηση ὅτι ἔγινε
ἄνθρωπος ἓνας πελάτης τοῦ ἀπὸ τῆ Μασ-
σαχίου, ποῦ τοῦ χρωστοῦσε ἀπάνω ἀπὸ
κόπαντα χιλιάδες φράγκα. Κι' ἔτσι ὁ κ.
Ἐσσέτ δοκίμασε μαζί χαρὰ καὶ λύπη,
δὲν ἔξερε ἀν ἔπρεπε νὰ κλάψει γιὰ
τὴν ἐξαφάνιση τοῦ πελάτη ἢ γιὰ τὴν
ἐπιτυχίαν γιὰ τὴν γέννηση τοῦ μικροῦ Δα-
βὶδ. Ἐπρεπε νὰ κλάψεις, καί μὲν μπα-
λὰ, νὰ κλάψεις καὶ γιὰ τὰ δυο...

Ἐγὼ ἤμουν γιὰ τοὺς γονεῖς μου τὸ
κακὸ ἀστρικό. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ
γεννήθηκα, συμφορὰς τοὺς χτύπησαν
ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Πρῶτα, ὁ πελάτης
ποῦ εἴπαμε ὕστερα φωτιά στὸ κατὰ-
στημα δυο φορὲς τὸν ἴδιο χρόνον, ὕστε-
ρα τὸ μάλωμά μας μὲ τὸ θεῖο τὸ Μπα-

ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΝΤΩΝΤΕ

(1840—1897)

Ὁ μεγάλος Γάλλος μυθιστοριογράφος
ποῦ ἔγραψε τὸν «ΠΙΤΣΙΡΙΚΟ»

γὰ ἡ ζωὴ ἀπὸνα κορμί. Κι' αὐτὸ βά-
στηξε δυο χρόνια. Δυο δλόκληρα χρό-
νια τὸ κακόμοιρο τὸ ἐργοστάσιο πάλεψε
μὲ τὸ θάνατο, ὥς ποῦ μιὰ μέρα οἱ ἐρ-
γάτες δὲν ἔχανα πιά, ἡ καμπάνα
δὲ χτύπησε διὰ νὰ πιάσουν δουλειά, τὸ
μαγγανοπήγαδο δὲν ἔτριζε, τὸ νερὸ τῆς
δεξαμενῆς, ὅπου ἔπλεναν τὰ ὑφάσματα,
ἔμενε ἀτάραχο· καὶ σ' ὅλο τὸ ἐργοστά-
σιο δὲν ὑπῆρχαν πιά παρὰ μόνο ὁ κ.
Ἐσσέτ, ἡ γυναίκα του, ἡ γριά Ἀννού,
ὁ ἀδερφός μου ὁ Ζὰκ κι' ἐγώ. Καὶ στὸ
μικρὸ σπιτάκι τοῦ κήπου, πλάϊ στὸ
ἐργοστάσιο, ὁ φύλακας ὁ Κολόμπος
μὲ τὸ μικρὸ Ρουζέ, τὸ γιό του.

Τελείωσε, εἴχαμε καταστραφεῖ!

Ἦμουν τότε ἔξη ὥς ἑπτὰ χρο-
νῶν, μὰ σχολεῖδ δὲν εἶχα πάει ἀκό-
μη, γιατί ἤμουν ἀσθενικός καὶ λε-
πτοκαρμώμενος. Ἡ μαμμὰ ὅμως μ' ἔ-
μαθε νὰ γράφω καὶ νὰ διαβάζω, νὰ
λέω κάμποσες ἰσπανικὲς λέξεις καὶ
νὰ παίζω μερικὰ κομμάτια στὴν κι-
θάρα. Μ' αὐτὰ τὰ λίγα πράγματα,
στὸ σπίτι ἀπόκτησα σιγά-σιγά τὴν
φήμην πὼς ἤμουν «φαινόμενο».

Ἀφοῦ καθόμουν ὁλοένα στὸ σπίτι,
ὅλο τὸ δράμα τῆς καταστροφῆς μας
ἔπεσε στὴν ἀντίληψή μου. Ἀλλὰ τότε
μ' ἄφησε ἀσυγκίνητο. Κι' ὄχι μόνο
αὐτό, ἀλλὰ ἔδρισα καὶ κάποια εὐ-
χαρίστηση σ' αὐτὰ ὅλα, γιατί μπο-
ροῦσα πιά νὰ τρέχω ἐλεύθερος στὸ
ἀπέραντο κτίριο, πρᾶγμα ποῦ μοῦ τὸ
ἀπαγόρευαν ὅταν λειτουργοῦσε. Κι'
ἔλεγα σοβαρὰ στὸ μικρὸ Ρουζέ:

— Τώρα, τὸ μαγαζὶ εἶναι δικό
μου. Μοῦ τῶσαν γιὰ νὰ παίζω.

Κι' ὁ μικρὸς Ρουζέ τὸ πίστευε. Πί-
στευε αὐτὸ τὸ κουτόπαιδο ὅτι κι' ἂν
τοῦλεγα.

Στὸ σπίτι ὅμως δὲν τὰ πῆραν τὰ πρά-
γματα τόσο σταθερὰ. Ἐαφνικά, ὁ κ.
Ἐσσέτ ἔγινε τρομερός. Ἀπὸ φυσικὸ
τοῦ θύμωνε εὐκόλα καὶ φώναζε κι' ἄ-
στραφτε καὶ βροντοῦσε. Στὸ βάθος ἦ-
ταν ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ τοῦ ἄ-
ρεσε νὰ κάνει ὅλους τριγύρω του νὰ τρέ-

μου. «Η κακοτυχία τὸν ἐρέθισε ἀκόμη περισσότερο. Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὥς τὸ βράδυ ἦταν τώρα ὀργισμένος καὶ δὲν ἤξερε μὲ ποιὸν νὰ τὰ βάλει. Τάβαζε μὲ τὸν ἥλιο, μὲ τὸν καιρὸ, μὲ τὸ Ζάκ, μὲ τὴ γριά Ἀννού, μὲ τὴν Ἐπανάσταση, πρῶτων μὲ τὴν Ἐπανάσταση!... Ὅταν τὸν ἀκουγε κανεὶς, θὰ στοιχημάτιζε πὼς ἡ Ἐπανάσταση τοῦ 18... ἔγινε ξεπίτηδες γιὰ μᾶς, γιὰ νὰ μᾶς καταστρέψει! Καὶ τὴν ἄκουγε, ὅταν ὁ μπαμπὰς ξαπλῶναι τὰ ἀρθριτικά πόδια του στὴν πολυθρόνα, πάντα ἀναστενάζει: «Ἀχ, αὐτὴ ἡ Ἐπανάσταση!...»

Ἀλλὰ στὴν ἐποχὴ τῆς χρεωκοπίας, δὲν ἦταν οὔτε γέρος οὔτε ἀρθριτικός. Ἦταν ἄνθρωπος φοβερός, πού δὲν τολμοῦσε κανεὶς νὰ τὸν ζυγώσει. Ὅλοι φοβόνταν καὶ μιλιὰ δὲν ἐβγαζαν, ὅταν ἦταν μπροστά. Στὸ τραπέζι, ζητούσαμε ψωμί μὲ σιγανὴ φωνή. Οὔτε νὰ κλάψουμε δὲν τολμοῦσαμε. Καὶ μόνον ἀφοῦ ἐφευγε, ἔβαζαν ὅλοι τὰ κλάμματα: ἡ μαμμά, ἡ γριά Ἀννού, καὶ ὁ μεγάλος μου ἀδελφός, ὁ παπᾶς, ὅταν ἐρχόταν νὰ μᾶς ἰδεῖ. Ὅσο γιὰ τὸν ἀδελφό μου τὸ Ζάκ, αὐτὸς δὲν ἐννοιωθε ἀκόμη καλὰ-καλὰ, (ἦταν μόλις δυὸ χρόνια μεγαλύτερός μου, ἀλλὰ ἐκλαιγε καὶ αὐτὸς ἔτσι, ἀπὸ ἀνάγκη.

Περίεργο παιδί καὶ αὐτὸς ὁ Ζάκ! Ὅσο τὸν θυμοῦμαι, πάντα ἦταν κλαμμένος. Πρῶτ', βράδυ, νύχτα, ἡμέρα, στὸ σπῆτι, στὸ σχολεῖο, στὸν περίπατο, ἐκλαιγε ἀδιάκοπα καὶ παντοῦ. «Τί ἔχεις;» τὸν ρωτοῦσαν, καὶ αὐτὸς ἀπαντοῦσε φυσικώτατα: «Τίποτα!» Καὶ ἀληθινά, δὲν εἶχε τίποτα. Ἐκλαιγε ἀπαράλλαχτα ὅπως θὰ σκούπιζε τὴ μύτη του, μόνο πὺδ συχνά ἀπὸ τᾶλλα παιδιὰ. Καμμιά φορά, ὁ μπαμπὰς ἔλεγε: — Τί γελοῖο παιδί, βρὲ ἀδερφέ!... Κοίταξέ το ἐκεῖ πὼς κλαίει. Ποτάμι σωστό!

Καὶ ἡ μαμμά ἀπαντοῦσε μὲ τὴ σιγαλὴ φωνή της:

— Ἀς τον, θὰ περάσει καὶ αὐτό. Ἔτσι ἤμουν καὶ γὼ στὴν ἡλικία του.

Καὶ ὁ Ζάκ μεγάλωνε καὶ αὐτὸ δὲν τοῦ περνοῦσε. Ἀντίθετα μάλιστα, χειροτέρευε ὅσο πῆγαινε. Καὶ ἔτσι ἡ δυστυχία μας ἦταν καλὴ εὐκαιρία γι' αὐτόν. Ἐκλαιγε μέρες ὁλόκληρες καὶ κανεὶς δὲν πῆγαινε νὰ τὸν ρωτήσει παραξημεμένος:

— Μὰ τί ἔχεις, παιδί μου;

Ἔτσι βρήκε καὶ ὁ Ζάκ κάτι τὸ εὐχάριστο ἀπὸ τὴν καταστροφὴ μας.

Ἐγὼ πιά ἤμουν στὶς χαρὲς μου. Κανεὶς δὲ μὲ πρόσεχε· ἐπαιζα ὁλημερίς

μὲ τὸ Ρουζέ μέσα στὰ ἔρρημα ἐργαστήρια, ὅπου τὰ βήματά μας ἀντηχοῦσαν σὰ σ' ἐκκλησιά, καὶ ὅπου ἀρχίζε νὰ φυτρώνει χορτάρι. Ὁ Ρουζέ ἦταν ἓνα στρουμπουλὸ παιδί καμμιά δωδεκαριά χρονῶν, πιστὸς σὰ σκύλος, δυνατὸς σὰν ταύρος καὶ κουτὸς σὰ χίνα, μὲ κατακόκκινα μαλλιά, (γι' αὐτὸ καὶ τὸν ἐλεγαν Ρουζέ, πού γαλλικά θὰ πεῖ λεθρίνι.) Γιὰ μένα ὅμως ὁ Ρουζέ δὲν ἦταν Ρουζέ. Ἦταν πότε ὁ πιστὸς Παρασκευάς, πότε ἡ ἄγρια φυλὴ τῶν κανιβάλων, πότε τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου ποὺ κάνει στάση. Γιατί καὶ ἐγὼ ἤμουν ὁ Ροβινσώνας, καθὼς θὰ καταλάβατε. Ὁ νοῦς μου ἐκείνον τὸν καιρὸ ἦταν γεμάτος ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ Ροβινσώνας. Κάθε βράδυ διάβαζα τὸ βιβλίο αὐτὸ καὶ τᾶλλο πρῶτ' ὅπαίκα μὲ τὸν Παρασκευά — δηλαδή τὸν Ρουζέ. Τὸ ἐργαστήριό ἡταν τὸ ἔρρημο νησί, οἱ στέρνες ἦταν ὁ

πάνω τίς πὺδ μικρές, ἀλλ' ἀδιάφορο: ὅταν γονάτισα στὸ ἐξομολογητήριό καὶ τίς εἶπα ὅλες στὸν παπᾶ, μοῦ φάνηκε πὼς θὰ πέθαινα ἀπὸ τὸ φόβο μου καὶ τὴν ντροπὴ μου.

Πάει πιά. Δὲν ἤθελα νὰ παίξω ἄλλο μὲ τὸ Ρουζέ. Τὸν εἰδοποίησα εὐθὺς μὲλις γύρισα σπῆτι. Ὁ καϊμένος πικράθηκε κατὰκαρδὰ, ἀλλὰ συμμορφώθηκε ταπεινά. Τὸν ἔβλεπα καμμιά φορὰ νὰ στέκεται στὴν πόρτα καὶ νὰ κοιτάζει τὸ ἐργαστήριό. Τὸν κοίταξα καὶ ἐγὼ, καὶ αὐτὸς τὸ καταλάβαινε καὶ ἀρχίζε νὰ μουγκρίζει, καθὼς ὅταν ἔκανε τὸν ἄγριο... Ἀλλὰ ἐγὼ μιλιὰ. Ὁ παπᾶς μὲ εἶχε μαλώσει, μὲ εἶχε φοβερίσει καὶ δὲν ἐγνοοῦσα νὰ παραβῶ τὴν ἀπαγόρευση του. Τοῦ κάκου λοιπὸν μοῦγκριζε ὁ Ρουζέ γιὰ νὰ μὲ καταφέρει, ὡς πού ὁ πατέρας του τὸν ἔστειλε νὰ μάθει τέχνη καὶ τὸν ἔχασα πιά.

Τότε ἀκριβῶς ὁ θεὸς Μπατίστας βαρέθηκε τὸν παπαγάλο του καὶ μοῦ τὸν χάρισε. Ὁ παπαγάλος λοιπὸν ἀντικατάστησε τὸν Παρασκευά. Περνοῦσα μέρες ὁλόκληρες μαζί του καὶ πολεμοῦσα νὰ τὸν μάθω νὰ λέει: «Ροβινσὼν, καλὲ μου Ροβινσὼν!» Λοιπὸν, θὰ τὸ πιστέψετε; Ὁ παπαγάλος αὐτὸς, πού ὁ θεὸς Μπατίστας μοῦ τὸν χάρισε γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἀπὸ τὴ φλυαρία του, μόλις ἦρθε στὸ σπῆτι μας, ἐκλείσε τὸ στόμα του μὲ πείσμα καὶ δὲν ἐβγαλε μιλιὰ!... Οὔτε «καλὲ μου Ροβινσὼν» οὔτε τίποτα! Καὶ ὅμως ἐγὼ τὸν ἀγαποῦσα καὶ τὸν φρόντιζα πολύ.

Ἔτσι ζούσαμε μοναχικά, ἐγὼ καὶ ὁ παπαγάλος μου, ὅταν ἓνα πρῶτ' μοῦ ἔτυχε κάτι ἐξαιρετικό. Εἶχα βρεῖ τὴν καλὴ μου, νὰ ποῦμε, ἀρματωμένος ὡς τὰ δόντια, καὶ ἔκανα μιὰ ἐξερρήνηση στὸ νησί μου... Ἐφρηνικά εἰσελθόντες ποὺ φώναζαν καὶ χειρονομῶσαν ζωνηρά... Θεὲ καὶ Κύριε! Ἀνθρώποι στὸ νησί μου; Ἰσα-ἴσα πού πρῶτα νὰ πῶ (καὶ πρηνῆς μάλιστα) πίσω ἀπὸ μιὰ ροδοδάφνη... Οἱ ἄνθρωποι πέρασαν χωρὶς νὰ μὲ κοιτάξουν. Μοῦ φάνηκε πὼς γινώρισα τὴ φωνή τοῦ φύλακα καὶ αὐτὸ μὲ καθυσόχασε λιγάκι. Ἀλλὰ μόλις ἀπομακρύνθηκαν, κώθηκα καὶ τοὺς παρακολούθησα. Ἰδῶ τί ἦρθαν νὰ κάμουν.

Οἱ ξένοι αὐτοὶ ἔμειναν πολὺ στὸ σῆμα καὶ τὸ τριγύρισαν ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη. Μπήκαν στὶς σπηλιές, μέτρησαν μὲ τὰ μπαστούνια τοὺς τὸ βάθος τῶν ὀρεγμάτων μου. Σταματοῦσαν κάθε καὶ κουνούσαν τὸ κεφάλι. Καὶ σὲ

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΤΟΤΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΗ'.

Τὰ παιδιὰ φώναζαν ἀκόμα λίγο, μὰ τὰ φρονιμότερα ἄρχισαν νὰ φεύγουν, καὶ σιγά-σιγά ἐφύγαν ὅλα, λυπημένα καὶ ἀπογοητευμένα. Κοῖμα νὰ μὴν ἰδοῦν τὸν Ἀρταξέρξη, οὔτε καὶ τὸ φευγάτο λιοντάρι!...

Μπροστὰ στὴν κλειστὴ καγγελοπορτα ἐγίνε πάλι ἡσυχία καὶ ἔρημιά. Ἐπειτα νύχτωσε. Καὶ τὸ σκοτάδι καγγελοπορτα ἐγίνε πάλι ἡσυχία καὶ ἔρημιά. Τί εἶχε συμβεῖ λοιπὸν; Ποιὰ ἀστυνομία ἀπαγόρευε τὴν παράσταση; Καὶ ἀλήθεια, οἱ θηριοδασαστὲς πιάστηκαν καὶ ἦταν τώρα φυλακισμένοι:

Μάλιστα. Τὴν παράσταση τὴν ἀπαγόρευε ἡ ἀστυνομία... τῶν γονέων, καὶ οἱ μικροὶ θηριοδασαστὲς ἦταν στὴ φυλακή... τοῦ σπιτιοῦ τους. Γιατί ὁ μεγάλος ἀδερφὸς τοῦ Τοτοῦ πῆρε μυραδιὰ πὼς οἱ «ἐρίφηδες» εἶχαν μαζεθεῖ στὸν κῆπο καὶ ἐτοίμαζαν παράσταση. Καὶ ἀφοῦ βεβαιώθηκε, εἰδοποίησε τὸν πατέρα του, φώναξαν καὶ τὸν πατέρα τοῦ Γεώργου, καὶ πῆγαν ὅλοι ἐπὶ τόπου.

— Τί κάνετε δῶ; τί μαραφέτια εἶν' αὐτά; Τὰ ἴδια πάλι; Ἀ, μὰ δὲν ὑποφέρεστε! Νά! νά! νά!

Καὶ οἱ μεγάλοι ἄρχισαν τὴν καταστροφὴ. Θυμᾶστε τί ἔκαμε τότε στὸ Θηριοτροφεῖο τὸ πυροτέχνημα; Ἔ, τὸ ἴδιο ἔκαμαν τώρα καὶ-μέσα καὶ οἱ μεγάλοι. Ἐπῆσαν σὰ μπόμπα. Καὶ δὲν ἄφησαν στὴ

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΡΑΔΥ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Μὲς στὰ βαθιὰ πέλαγα, πλέουμε, φεύγουμε ξένοι πολλοὶ καὶ τὰ νησιά [μαζί:] πίσω μας πιά δὲν φαίνονται, ἔχουνε κρυπτοῦν [μαζί:] τὴν γαλαξενία καὶ γαλαξενία τοῦ βόθρου οὐρανογραμμῆ.

Κοντολογᾶ νύχτα, τοῦ πλοίου τὰ κόκκινα φῶτα θὰ-καὶ ἀπ' τὰ χωριά [ναφτοῦν:] — πού τώρα μόλις γράφονται μπροστὰ [μαζί:] — σὰν τὰ δούν, γιὰ τὰ θαμπὰ τους τὰ ὄνειρά τους τὰ φευγαλέα θὰ τὰ ποῦν...

Τέτοια βραδιά, τίς πολιτείες, τὰ πάρκα τους, τοὺς δρόμους τους, [μαζί:] σὰν μιὰ ψευτιά, πού διόλου δὲν μ' ἀπασχολεῖ, θαρρῶ τὸν [μαζί:] τίς σκυθρωπές μου σκέψεις ποτέ μου δὲν θὰ τίς ξαναθυμηθῶ.

Χαγογεῶν, πῶδινα τόση προσοχή στὰ λόγια καθενός· τὸ νὰ ζητῶ τί μάταιος [μαζί:] μ' ἀκού λογάρια [μαζί:] στὸ βάθος τους τὸ πείραγμα, χωρίς φαρμάκια [μαζί:] τοῦ λέει ὁ μυριόηχος γιालός!...

Μέσ' στ' ἀνοιχτὰ πέλαγα, πλέουμε, φεύγουμε ξένοι πολλοὶ μὰ ποῖος φωτᾶ, [μαζί:] ἀν' φταχκὸ κάποιο λιμάνι μῆνες καρτερεῖ τὸ γυρισμό μας; [μαζί:] στὸ λογισμό μας ἡ νοσταλγία πιά δὲν ζεῖ...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΙΣΚΗΡΑΣ

δέση του τίποτα. Γκιολάντες, σημαίες, φανάρια, ἐπιγραφές, ἄγκυρες, κουτάλες, ἄστρα, ὅλα, ὅλα τᾶσκαν, τᾶσπασαν, τὰ χάλασαν, τὰ πέταξαν. Γῆς Μαδιὰμ πάλι τὸ Θηριοτροφεῖο. Καὶ ὕστερα γύρεψαν καὶ τὸ πυροτέχνημα.

— Ποῦ εἶναι το; ἔλεγον. Ποῦ τὸχετε κρυμμένο; Φέρετε το δῶ γογγύρα!... Ἀμίλητοι ἀποσβολωμένοι, οἱ θηριοδασαστὲς κοίταζαν τὴν καταστροφὴ. Καὶ δὲ μίλησαν, παρὰ ὅταν ἀκουσαν γιὰ πυροτέχνημα.

— Ὅχι, ὄχι! εἶπαν. Δὲν ἔχουμε! Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ τὸκανε ὁ Χρονάκης. Νά, τὸ λέει καὶ ἡ προκήρυξη!

— Ἀ, ὁ Χρόνης τὸχει; Ἐλα δῶ σὺ, παλιόπαιδο!

Ὁρμησαν στὸ Χρόνη γιὰ νὰ τοῦ πάρουν τὸ πυροτέχνημα, — γιατί δὲν κατάλαβαν πὼς θὰ τὸκανε μὲ τὸ στόμα, καὶ νόμισαν πὼς τὸχει στὴν τσέπη του. Ὁ μικρὸς τότε φοβήθηκε πὼς θὰ τὸν δειροῦν, τὸβαλε στὰ πόδια, σκαρφάλωσε τὴν καγγελοπορτα τοῦ κήπου, — ὅπως δὰ τὸν εἶδατε τὴν ἄλλη φορὰ, — πῆδησε στὸ δρόμο καὶ ἔγινε ἄφαντος.

Τὸν Τοτὸ καὶ τὸν Γεώργο τοὺς πῆραν ἀπὸ ταῦτ' οἱ γονεῖς τους καὶ τοὺς περιορίσαν στὰ σπῆτια τους.

Ἔτσι ματαιώθηκε ἡ παράσταση, τὸ Θηριοτροφεῖο δὲν ἀνοίξε καὶνὴν τὴν Κυριακὴ καὶ δὲν θὰ ξανανοίγε πιά ποτέ. Τὰ καίμενα τὰ ζῶα μποροῦσαν νὰ εἶναι ἡσυχά...

Ὁ Τοτὸς ἦταν ἀπαρηγόρητος. Ὅταν μάλιστα, ἀπὸ ἓνα παράθυρο τῆς βίλλας, εἶδε τὸ δρόμο γεμάτον παιδιὰ ποὺ ἐφευγαν, ἔβαλε τὰ κλάματα.

— Ἀχ, τί χάσαμε! ἔλεγε. Πόσα εἰσιτήρια θὰ πουλούσαμε! τί λεφτὰ θὰ μαζεῦαμε... γιὰ τὸ σχολεῖο!

και τα πέταξαν στα σκοτπίδια. Γιατί είχε βρέξει κιόλα μετά το σεισμό. Μόνο οι φακοί του Πανοράματος δεν είχαν πάθει τίποτα. Και τους φύλαγε, λέει, να τους στείλη «με πρώτη ευκαιρία».

— Τι να τους κάμω τώρα; είπε μελαγχολικά ο Πανάγαρης; άς τους κρατήσω, χάρισμά του!

Και ξέροντας πως δεν είχε πια να περιμένει τίποτα, άγόρασε γιά φουσαρνό-νικα που είχε νοικιάσει τή το Φάνη στην Κεφαλλονιά, και σιγά σιγά άρχισενά ξαναφτιάχνει τα παλαιότητα του θεάτρου.

Μά χωρίς όρεξη πιά. 'Υστερ' από τόσα που είδε κι' έπαθε στη ζωή του, το τελευταίο άτύχημα τον είχε τσακίσει το γέρο μας θιασάρχη. Περισσότερο τώρα νοιαζόταν γιά μās παρά γιά τή δουλειά του. Και συχνότερα μās έκανε μαθήματα παρά δοκιμές...

11. 'Η άρρώστεια του Πανάγαρη στην Κέρκυρα

Από την Κεφαλλονιά, με το ίδιο βαπόρι, πήγαμε στην Κέρκυρα, — στους Κορφούς, όπως λεγόταν άλλη φορά.

Όταν ή 'Εφτάνησο άποτελούσε ξεχωριστή Πολιτεία — το 'Ιόνιο Κράτος, όπως τότε λεγαν, — στο μεγαλύτερο και το σημαντικώτερο άπ' αυτά τα νησιά, στην Κέρκυρα, ήταν ή πρωτεύουσα.

Στη ζωή μου γύρισα τόσον κόσμο, μά πουθενά, παιδιά μου, δεν είδα πιδ όμορφο μέρος! Και την πρώτη αυτή φορά που πήγα, άν και παιδί, έμεινα έκστατικός και μαγεμένος. Χωρίς υπερβολή, μου φάνηκε πως μπήκα σ' έναν επίγειο παράδεισο.

Τ' άκρογιάλια, τ' άκρωτήρια, τα βουνά, ή θάλασσα, ο ούρανός, ή πόλη, τα προάστεια, ή έξοχή, — όλα, όλα, στην Κέρκυρα έχουν μιά τέτοια γλύκα, ήρεμία και γαλήνη, που λες πως ο τόπος αυτός είναι καμωμένος επίτηδες γιά το ξεκούρασμα, την άνάπαυση του ανθρώπου.

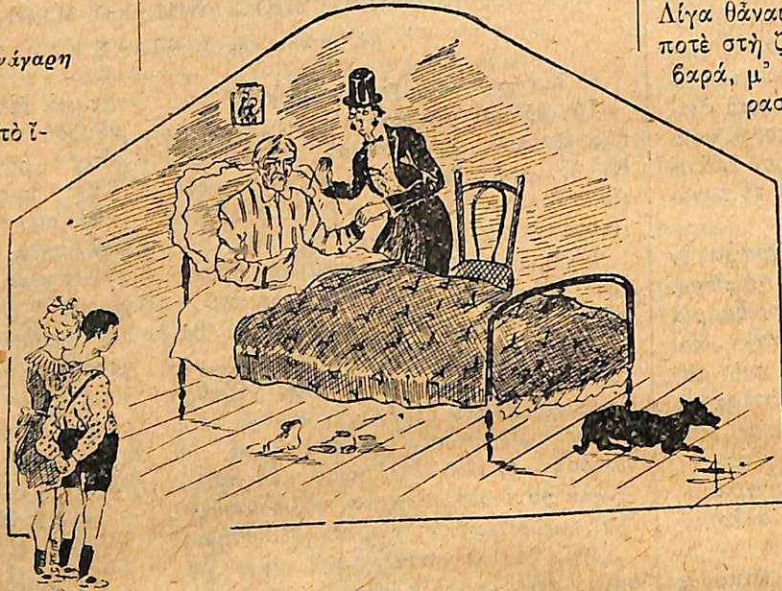
Η πόλη, παλιά κι' αυτή, μοιάζει βέβαια με τις άλλες που είχα ιδεί στην 'Εφτάνησο. Είναι όμως μεγαλύτερη, ώραιότερη, και παρουσιάζει περισσότερη ποιικιλία. Δέ χόρταινα να σεργιανίζω στις μεγάλες της πλατείες, στους παλιούς της δρόμους με τα ψηλά σπίτια, στα πάρκα της, και προπάντων στις θαυμαστές της παραλίες, γιά να βλέπω τή θάλασσα, τόσο γαλανή και τόσο γαλήνια, με τα νησάκια έδω κι' εκεί και με τα βουνά της 'Ηπείρου άντίκρυ.

Έχει κι' ή Κέρκυρα το βενετσιάνικο κάστρο της σάν τή Ζάκυνθο· έχει και τό... Μέττιλά της. Μά όταν φώ-

ναξα χωρίς να θέλω: «ώ, παντού λοιπόν αυτόν τον 'Εγγλέζο θα βλέπουμε;» ο Πανάγαρης χαμογελώντας μου είπε: — Θα ιδής κι' έναν 'Ελληνα!

Και σέ λίγο είδα τον Καποδίστρια, τον πρώτο εκείνο Κυβερνήτη της 'Ελλάδας, που γιά το σκόλο του μās είχε πει ο Πανάγαρης. 'Ηταν σέ μιά μεγάλη πλατεία, — τή Σπιανάδα — μαρμαρένιος. 'Η πατρίδα του που την τίμησε ο μεγάλος αυτός Κερκυραίος πολιτικός, τον τίμησε κι' αυτή με άνδριάντα.

Όπως ή Ζάκυνθο τον 'Αγιο Διονύσιο, κι' ή Κεφαλλονιά τον 'Αγιο Γεράσιμο, έχει κι' ή Κέρκυρα προστάτη και πολιούχο, τον 'Αγιο Σπυρίδωνα. Από την πρώτη μέρα πήγαμε στην πλούσια, την καταστόλιστη εκκλησιά κι' άσπαστήκαμε το άγιο Λείψάνό του.

«Ο γιατρός που φωνάξαμε, είπε πως ήταν άρρώστεια των νεφρών.» (Σελ. 342, στ. γ')

Στην Κέρκυρα είδα και δυο παλάτια, αληθινά βασιλικά παλάτια: το Μονρεπό μέσα στην πόλη, όπου καθόταν, όταν πήγαινε γι' άναψυχή στην Κέρκυρα, ο βασιλιάς Γεώργιος Α' κι' απέξω, κοντά στο πρόαστειο Γαστούρι, σέ μιά μαγευτική τοποθεσία, το 'Αχιλλείο, το παλάτι που έχτισε ή Αυτοκρατορία της Αυστρίας 'Ελισάβετ, τόσο όμορφο σάν τα παλάτια των παραμυθιών.

Η Κέρκυρα είναι κέντρο μεγάλο. Το λιμάνι της πάντι γεμάτο πλοία που έρχονται από την άλλη 'Ελλάδα κι' από την Εύρώπη, και τα ξενοδοχεία της γεμάτα ξένους. Πρώτη φορά έδλεπα εκεί τόσους λογής-λογής ανθρώπους, 'Αγγλους, Γάλλους, 'Ιταλούς, κι' άκουγα στους δρόμους γλώσσες που δεν τις καταλάβαινα καθόλου. Μά κι' οι Κερκυραίοι μεταξύ τους μιλούσαν άγνωστη σέ μένα γλώσσα. Ο Πανάγαρης μās είπε πως είναι Ιταλικά, που έμειναν στόν τόπο από τον καιρό των Βενετσιάνων.

Όταν μιλούσαν όμως σέ μās, μεταχειρίζονταν ελληνικά σάν τα δικά μας, και μόνο κάπου κάπου, όπως στή Ζάκυνθο και στην Κεφαλλονιά, δεν καταλαβαίναμε καμιά λέξη.

Η γαλήνη του τόπου είχε μπει και στην ψυχή μου. Μου φαινόταν πως όσο ζούσαμε στην Κέρκυρα, δεν ήταν δυνατό να μās τύχη ούτε σεισμός, ούτε κανέν' άλλο κακό. Κι' όμως ή δουλειά μας δεν πήγε τόσο καλά όσο περιμέναμε. Και μάλιστα, κάμποσες ήμέρες άναγκαστήκαμε να καθήσουμε, γιάτι άρρώστησε ο Πανάγαρης και, φυσικά, δεν μπορούσαμε να κάμουμε παράσταση χωρίς αυτόν.

Ο γιατρός που φωνάξαμε, είπε πως ήταν άρρώστεια των νεφρών και σύστησε λουτρά, ήσυχία και δίαιτα. Κι' ο καίμενος ο γέρος απέλπιστηκε.

— Άρρώστεια των νεφρών; μās είπε. Λίγα θάναι τα ψωμιά μου!... Κι' όμως ποτέ στη ζωή μου δεν άρρώστησα σοβαρά, μά όλα τ' άλλα βάσανα που πέρασα. Άρρωσταίνω τώρα. Έ, φυσικά, τα βάσανα, οι ταλαιπωρίες, οι κακοπάθειες μου κάπου θα ξεπούσαν... Όσο γιά τα λουτρά δεν είναι δύσκολο. Το καλοκαίρι πάμε στην Αϊδηψό ή σέ καμιά άλλη λουτρόπολη, και τα κάνω δουλεύοντας. 'Ησυχία όμως; Πως μπορώ έγω να καθήσω, να ήσυχάσω; Και δίαιτα; Έμεις ταξιδεύουμε ολόένα. Μπορούμε να βρίσκουμε, τι θέλουμε ή να μñν τρώμε, τι βρίσκουμε;... Και το κακό είναι που τα χρηματάκια που είχα στη μπάντα, γιά τα γράματα, λιγότεψαν πολύ!

Από τή νύχτα εκείνη που μās διηγήθηκε τή ζωή του, ο Πανάγαρης μās τάλεγε όλα. Και ξέραμε, αλήθεια, πως είχε δυο-τρεις χιλιάδουλες στην Τράπεζα κι' άπ' αυτές σήκωνε, όταν δεν του έφταναν γιά τα έξοδά μας, τα λεπτά που μαζεύαμε άπ' το θέατρο. Ο Φάνης όμως, που κι' αυτός είχε καμιά πεντακοσαριά άπ' τους μισθούς του, δεν έσήκωνε ποτέ. Όλο έβαζε.

— Τελος πάντων! φώναξε στο τέλος ο άρρωστος. Ό,τι θέλει ο Θεός, άς γίνη. Λουτρά θα κάμω, μά θα εξακολουθήσω να ζω όπως ζούσα. Κι' όταν έρθη ή ώρα μου, άς πεθάνω! Άρκετά έζησα, δεν μπορώ να παραπονεθώ...

— Άχ, μñν τό λέτε, θείε μου! είπε ή Νίνα με δακρυσμένα μάτια. Άν πεθάνετε, τί θα γίνουμε μεις;

— Εσείς θα ζήσετε! τής αποκρίθηκε ο Δήμητρς θά γυρίσω στο χωριό του και θα γίνη μαραγκός.

(Ακολουθεί)

Ο ΚΡΥΣΟΚΑΡΑΒΟΣ ή ΤΟ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
Μετά τή διατύπωση αυτού του αξιώματος, ο Λέγκραν εξακολούθησε:

— Το πιδ δύσκολο ήταν να κάμω ό-ρατά κι' ευδιάκριτα τα όσα ήταν γραμμένα άπάνω στην περιγραφή. Και μιά φορά που το κατόρθωσα αυτό, δεν λο-γάριαζα πιά καμιά δυσκολία: το κρυπτογράφημα θά το διάβαζα όπως με βλέ-πεις και σέ βλέπω!

— Και τί μέθοδο μεταχειρίστηκες γιά να τό διαβάσης; Είμαι περίεργος...

— Θα ίκανοποιήσω τήν περιέργειά σου (*). Όταν έχη κανένας να διαβάσει ένα όποιοδήποτε κρυπτογράφημα, το πρώ-το ζήτημα που παρουσιάζεται, εί-ναι να βρή σέ ποιά γλώσσα είναι γραμμένο. Και τουτό, γιάτι ή μέ-θοδος που θά μεταχειρισθώ γιά τή λύση, εξαρτάται πολύ από το πνεύ-μα ή το είδος κάθε γλώσσας. Άλ-λά στην προκείμενη περίπτωση, ή υπογραφή Kidd με γλύτωσε ά-πό τον κόπο να δοκιμάσω όσες γλώσσες γνωρίζω, γιάτι μόνο στην **Αγγλική** τ' όνομα αυτό μπορούσε να παρασταθώ με κατόικι. Έτσι εύρησα περιττό να λάβω ύπ' ό-ψιν μου τή γαλλική και τήν ισπα-νική, άν κι' οι γλώσσες αυτές εί-ναι καινούτερες στα πειρατικά της Αμερικής.

Καθώς βλέπεις, οι λέξεις στο κρυπτογράφημα τουτό, δεν χωρί-ζονται από κανένα κενό διάστη-μα. Άν ήταν χωρισμένες, αυτό θά εύκόλυε πολύ, γιάτι θά μπορού-να να ξεχωρίσω άμέσως τις μονο-σyllabes ή τις μονογράμματα λέ-ξεις, όπως π. χ. το **a** (ένας) το **I** (εγώ) το **be** (είμαι) και καθεξής. Άν όμως που δεν υπήρχαν διά-στασηματα, έπρεπε πρώτα-πρώ-τα να μελετήσω τα σημεία του κρυπτογράφματος και να ιδώ ποιά αν τα επικρατέστερα στο κείμενο αν τα σπανιότερα. Άφού έβον τα μέτρησα με ακρίβεια, έβον τον ακόλουθο πίνακα:

Τό σημείο	8	άπαντάται	33 φορές.
»	4	»	26
»	4	»	19
Τα σημεία $\frac{1}{2}$ και)	»	»	16
Τό σημείο *	»	»	13
»	5	»	12
»	6	»	11
Τα σημεία + και 1	»	»	8
Τό σημείο 0	»	»	6
Τα σημεία 9 και 2	»	»	5
» : και 3	»	»	4
Τό σημείο ?	»	»	3
» Π	»	»	2
Τα σημεία — και .	»	»	1

«Ένας άπ' αυτούς τους περιβόητους κουρσάρους ήταν ο 'Αγγλος πλοίαρχος Kidd...» (Σελ. 328, στ. β')

«Καθώς γνωρίζεις, από τα γράμματα του αγγλικού αλφάβητου, εκείνο που έπαναλαμβάνεται συχνότερα είναι το **e**. Τα λοιπά γράμματα ακολουθούν κατά τήν επόμενη τάξη: **a, o, i, d, h, n, r, s, t, u, y, c, f, g, l, m, w, b, q, p, x, z**. Το **e** μάλιστα επαναλαμβάνεται τόσο συχνά, που είναι δύσκολο να βρε-θώ όσodήποτε σύντομη αγγλική φράση όπου να μñν πλεονάζη.

«Υστερ' άπ' αυτά, λογικό είναι να συμπεράνουμε πως το σημείο 8, που άπαντάται άπάνω από τριάντα φορές στο κρυπτογράφημα, αντιπροσωπεύει το **e**. Και τήν υπόθεσή μας τήν επιβεβαιώνει το γεγονός, ότι το σημείο 8 σέ πολλά μέ-ρη το βρίσκουμε διπλό, όπως και το δι-πλό **e** σέ τόσες αγγλικές λέξεις, **steel, meel, speed, been, agree** κτλ. Βρή-καμε λοιπόν το **e**. Τώρα πρέπει να λά-βουμε υπόψη μας, ότι ή συχνό-τερη αγγλική λέξη είναι το γενικό άρθρο **the** (ό, ή, τό κτλ.) και να ζητήσουμε τα συχνοεπαναλαμ-βανόμενα συμπλέγματα από τρία σημεία, που το τελευταίο να είναι 8 ή **e**. Αυτά, πιθανότατα, λένε **the**. Και στο κρυπτογράφημα τέτοια βρίσκουμε επτά, με τα τρία σημεία; 48. Όστε το; αντι-προσωπεύει το **t**, και το 4 αντι-προσωπεύει το **h**. Έτσι δείχνε-ται και πως δεν κάναμε λάθος, όταν θεωρήσαμε το 8 ως **e**.

Τώρα που διαβάσαμε μιά λέ-ξη, μπορούμε πιά να βρούμε τήν αρχή και το τέλος μερικων άλλων. Παραδείγμα-τος χάρη: τήν προτε-λευταία φορά που άπαντούμε το συμπλέγμα; 48, προς το τέλος του κρυπτογράφματος, ξέρουμε ότι το άμέσως επόμενο; είναι αρχικό άλλης λέξης, κι' από τα επόμενα έξη σημεία, — (55; 4 — γνωρίζουμε τα πέντε. Άν τ' αντικαταστήσουμε με τα γράμ-ματα που αντιπροσωπεύουν, άφί-γοντας κενό διάστημα γιά το ά-γνωστο, έχουμε:

t eth
Αφίνουμε τώρα τα **th**, που δεν μπορεί να είναι τελικά αγγλική λέξη που ν' αρχίζει από το πρώ-το **t**, — και πειθόμαστε άμα δοκι-μάσουμε όλα τα γράμματα του αλφάβητου στη θέση εκείνου που λείπει, — έχουμε

t ee
σύνπλεγμα που δεν επιδέχεται άλλη συμπλήρωση παρά με το γράμμα **r**, κι' έτσι γίνεται ή λέ-ξη **tree** που σημαίνει **δένδρο**. Μάθαμε λοιπόν και το **r**, που αντιπροσωπεύεται με το σημείο

ξη· θάρτανε δηλ. και μόνο ο πρώτος στίχος, που είναι κι' ο καλύτερος : «θέλω γλυκιά και ξενόιαστα να ζήσω».) **Κρυφή 'Αγάπη** (πολύ ώριμο το γράμμα σου! έλπιζω να μην άργήσης πάλι τόσο.) **Μουσική** γένην 'Απόλλωνα (ναί, τώρα που θα ήρξασής από τα μαθήματα, σε περιμένω.) **Άρμονία** (είδες βέβαια την έγκρισή του ψευδωνύμου σου· δεν έχω να σου δώσω καμιά συμβουλή, γιατί εκπράξσας ώριμότητα· το γράμμα σου με συγκίνησε· και μ' αυτό τον τρόπο εξακολούθησε να μου γράφεις τις σκέψεις σου και τις εντυπώσεις σου.) **Τσιμπούρι** (καλή επιτυχία στους διαγωνισμούς.) **Μαγιολούδουδο** (περιμένω λοιπόν τα αποτελέσματα· όχι, την Α. Γ. δεν την είδα ακόμη.) **Παγωνάτο** (νομίζω πως σου τ' έγραψα: Πνευμ. 'Ασκήσεις δεν έχουμε τώρα.) **Κλαίν Μπρούκ** (καλώς να έλθης· έστειλα 10 τετράδια.) **Γάσωνα** (έλαβα, ευχαριστώ· περαστικά του αδελφού σου.) **Κυράν της 'Εγνοίας** (τρείς ελθε δλοι-δλοι· εκεί· δεν νομίζεις πως μπορεί να γίνεται κι' έτσι...) **Ρακέταν** (έστειλα· κάνει 4 δρ.) **Στυλ. Σκαλτογιάννη** (ευχαριστώ πολύ· έστειλα 13 τετράδια.) **Κλειώ, Αιγούλαν και Βιολέτταν Δανάβαση** (από τον καλό σας μπαμπά έμαθα πως θάρχετε να μου γράφετε και περιμένω το πρώτο σας γράμμα.) **Θαλασσοταραχήν, 'Ινα-Τίνα κτλ. κτλ.** **Τρικκαλινό, Λυόχαρτον, Πετρακίριον** (έστειλα.) **Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 16 'Ιουνίου, θάπαντήσω στ' έρχόμενο.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 244ου Διαγωνισμού. Τα φύλλα του τούτου οι λύσεις είναι δεκτά μέχρι της 22 Αυγούστου.

424. Λογοπαικτικός Δεξιόγραφος
Είμαι νέος, ποιός τάρνεται ;
'Αδιάφορο αν αρχαίος,
'Οπως ξέρουν όλ' οι λύται,
Θεός ήμουν, πάλι νέος.
Πλανεύτρα Γυφτοπούλα

425. Συλλαβόγραφος
"Ενα γράμμα σά σταυρός
"Αν στη λάμπα σας πλησιάση
Και ζωηρό δεχτή το φώς,
Ξαφνικά σταυρό θά ιδήτε
Και καθένας θά διαβάση
Πάνω του: «ένθάδε κείται».
Πάνθειν 'Αβραδάτου

426. Μεταγραμματισμός
Πού με βρίσκεis, πού με χάνεις;
Προπαντός στη Μουσική!
"Αν το Ο μου Ε το κάνης,
"Εχεις χώρ' ασιατική,
Πού τυράννησε ή Τουρκία,
Μά όχι λίγο κι' ή Ρωσία...
Ευστράτιος Παζινός

427. Αίνιγμα
Θεσσαλίας βασιλεία
Θενά ιδής στ' άρσενικό μου,
Και πολλά λεπτά... αρχαία
Κάνουν το ουδέτερό μου.
Ξιφομάχος

428. Πυραμίδας
+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *

*Ορίζοντως εν τών άνω: σύμ-

φωνον, θεά μεγάλη, χώρα της 'Ελλάδος, είδος πλοίου εις την κοινήν γλώσσα, περιώνυμον όρος της 'Ελλάδος. Οι σταυροί καθέτως πόλεις της Ευρώπης.

Πύρρος
429. 'Επιγραφή
Η Μ Σ Η Ω Τ Κ Ο Α Ο Ρ Ε
Σ Ω Ρ Τ Ρ Α Π Τ Υ Ν Ω Ν
Ζητείται ή άνάγνωσις.
Γεώργ. Π. Μανιάτεπυλος

430-434. Μαγικόν Γράμμα
Τή ανταλλαγή ενός γράμματος εκάστης των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αὐτοῦ, να σχηματισθοῦν άνευ αναγραμματισμοῦ άλλα τόσαι λέξεις: **ναός, θεία, βάθος, αὐτός, Αἴας.** Νίκη τοῦ Παιωνίου

435. Διπλή 'Ακροστιχίς
Τά μέν άρχαία των κάτωθι ζητούμενων λέξεων αποτελοῦν άρχαίον φιλόσοφον, τά δέ τρίτα γράμματα πόλιν της Γαλλίας :
1. Βασιλεὺς των Περασών 2. Τό θήλυ θηρίου 3. Δαίμων 4. Μέρος δενδρόφυτον 5. Πόλις της 'Ιταλίας 6. Είς των έπτά σοφών 7. 'Αρχαίος ποιητής 8. Πολύτιμος λίθος.

Ενδοξο Σεῦλι
436-440. 'Ομοιόμορφα 'Ελλειποσύμφωνα
1.—ιοιο = 'Οργανον.
2.—ιοιο = Πέλαγος.
3.—ιοιο = Είς Διαγωνισμούς.
4.—ιοιο = 'Επιστήμων.
5.—ιοιο = Πόλις.
Θαλασσοταραχή

441. Γρίφος
ὁδὸς ὁδὸς ὁδὸς ὁδὸς ἀντὶ θε Τ
ὁδὸς ὁδὸς ὁδὸς ὁδὸς ἀντὶ
ὁδὸς ὁδὸς ὁδὸς ὁδὸς
Συριδων 1. Παναγιωτέπυλος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
442. Arrête

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Chaussure de bois ; ville d'Allemagne ; habit de pretre ; commendement ; épee ; état balcanique ; insuccés ; arme-outil ; ville d'Espagne.
Λουλού Μ. 'Αρμάου

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσ. τοῦ φύλ. 14
204. 'Αντίνοος (άντί, νόος.) — 205. Αἰγαῖον (αἰ, γε, ὄν.) — 206. 'Ιος-Χίος. — 207. 'Αγρός-άργός. — 208. Κ Ρ Ι Σ ΔΟΣ (ρούα, Ρό-ΔΑΝΙΑ Δος, ὕαλος, δό-ΡΟΔΑΝΟΣ ον, αὐλός, λύ-κος, Σύρος). — 210. ΤΟΛΜΑΝ ΧΡΗ (Τ-έως, Ο-ὕς, Α-άμα. Μ-ό-νος, 'Α-λυσος, Ν-όσος, Χ-ώρα, Ρ-οῦς, 'Η-πυσις.) — 211. ΓΑΡΟΥ-ΝΑΣ (Γόνιμος, 'Αλλος, Ρώμη, 'Ολιγορῶν, Ὑγρόν, Νοσηρός, 'Α-νυψών, Σιγῶν.) — 212. 'Ομοῖος ὁμοῖω ἀεὶ πελάζει. — 213. 'Η Μέμνα εἶναι πόλις ἱερὰ. (Η με κα, ιν ἐπ' ολ, εις ι ἐρ, α.) — 214. Qui-Cui. — 215-216. 1. Le sol. 2. Le poëte français Milvoye.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομηται παρακαλοῦνται να δηλώνουν άμέσως την νέαν των διεύθυνσιν εις το γραφεῖον μας αποστέλλοντας και δραχμ. 5 διὰ την έκτύπωσιν της νέας ταινίας.
"Αλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ την άπώλειαν των φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 έως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἅπλᾳ στοιχεῖα δρ. 6 τὸ ἐλάχιστον τμήμα. Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέξις, με παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 και με κεφαλαία δρ. 1.
"Ο χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Η προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Ενδοξε Σευλιώτῃ, κωπληκατεῖς βλέπω περίφημα· σε συγκαίρω.
Λευκή Μαρκισία

ΚΕ — 559
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ
Κεραυνοὶ ἐξακολουθοῦν· Τρομεροὶ 'Ε-ζερεινότης· Κουτσουράκης, Τρικκα-λινός· 'Ασημακόπουλος, Λευκή Μαρκισία — Χυτήρη, Κόρη της Κυζίκου· Μαλκότης, Κυρά Φροσύνη· 'Ανδρεοπούλου, Συριανό-πουλο — Αὐγεράκης, Υἱὸς τοῦ Αἰθέρος· Χριστοδούλου, Ναύαρχος Μισούλης· Δά-νας, 'Αστὴρ τοῦ Πόντου· Κογκάλιδου.
"Αποκαλύψαν· ΕΡΙΣ

ΚΕ — 560
ἰδρύθηκε στὴν Αἴγυπτο παρόρθημα Συλ-λόγου α Ολυμπίων Θεῶν. Σύλλογος α Αἰγυπτίων Θεῶν. 'Εξελέγησαν : Πρόεδρος — Ταμίας : 'Οσίρις, Διαγωνι-σμών· 'Αμμων, Δημοφιλέστατος : 'Ισις και Σέτ, Ξεσπαθώματος : Σφιγξ, 'Αποκα-λύψαν· Ρά. Αἰγυπτιστοῦλα, ἐγγραφεῖτε να ἐνωθῶμε γιὰ τὴν διάδοσιν της Διαπλά-σεως. Δ/σις : Σ - α - θ, Β. Ρ. 35, Port-Said (Egypte).

ΚΕ — 561
ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
Τῷ Διαπλάσσοκῳσφ ἀντίθισσι τάδε : **Κούκλα** (τῷ Χωριεῷ — 'Ακοντίδου, Περιπλοκάς — Καταρός, Μυσωτίς — Συρδίκια, Λεξιόπουλο — Περίανος, 'Αρ-λεξιάνα — Λεβή, Σαμιωτοπούλα — 'Ιγ-γλέση, 'Ελιάν — Μαρκίδου, Ξιφομάχος — Γραϊκάς. 'Εδουάρδος-Λῶ.
Διορίσθη πράκτωρ 'Αθηνῶν : Πέτρος Ριονσαί.

ΚΕ — 562
Εκείνοι και εκείνες πού θά ήθελαν να μου χαρίσουν ένα τους τετραδιάδι, ἄς στει-λουν στὴ Δ/σι : Μάρκος Ντούτερ (Διὰ Π. Λαοσπούλου) Poste Restante, 'Αθή-νας και θά λάβουν άμέσως ένα δικό μου.
ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ

ΚΕ — 563
Αγαπημένε μου Κλαίρη και Τροκόν-τα, τάχα θά μου χαρίστε τὴ συγγνώ-μη σας γιὰ τὴν τόση σιωπή μου ; Θέλετε να γίνουμε ξανά φίλες ; Περιμένω Δικὰ σας.
'Αρχοντοπούλα

ΚΕ — 564
Αγαπημένα μου Διαπλάσσοπούλα, με-γάλη χαρά θά νοιώσω πέρνοντας Μ. Μυστικά και κάρτες σας. Περιμένω γενικά άπ' όλα. Στάσαι : Πόπη Γ. Παγιάτα. Poste Restante, Χίος.
'Αρχοντοπούλα

ΚΕ — 565
Στόν ΛΕΥΘΕΡΗ ΡΟΥΣΣΑΚΗ γιὰ τὴν άπώ-λεια της πολυτίμης άδελεφής του τὰ εἰλικρινή συλλυπητήρια.
Εὐὸς φίλου του

ΚΕ — 566
ΤΡΕΛΟΚΟΡΙΤΣΟ, τόπες και τῶμαρες τρελ-λή Διαπλάσσοπούλα· ἔννοια σου, ἔγ-γι, ΔΙΠΛΑ ράμματα γιὰ τὴ γούνα σου καθὼς και τὴν 'Τρελοπαρέαν.
Μαγικό 'Ακρογιάλι

ΚΕ — 567
Πρωτοπαίνοντας στὸν κύκλο σας, σὲ χαίρετὸ μ' ἀγάπη δλους-ες.
Χρυσόθεμις

ΚΕ — 568
Θά μου χαρίστε τρανή χαρά, αγα-πημένα μου Διαπλάσσοπούλα, αν μου χαρίστε το τετραδιάκι σας. Δ/σις : Αντα-νιον Κίτσαν, Σόλωνος 17, Βόλον.
Χρυσόθεμις

ΚΕ — 569
Η 'Συναδέλφωση' από σήμερα ύποστη-ρίζει τὴ διάπλωση. Ζητήστε καταστα-τικό. Α' Διαγωνισμός : Σατυρισάτε τὰ διά-φορα μαθήματα με νόημα ἐπιθεωρήσεως Η Συλλογή 12 μαθ. θά εκδοθῇ εις διδύχα. Συμμετοχή 2 δρ. ἕκαστον μάθημα. Δ/σις : Κ. Πίνην, Σάμος, Βαθύ.

ΚΕ — 570
ΦΙΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ (Θεσ/νίκη)
Υπενθυμίζει τὴ φιλολογική συγκέντρωσιν της Κυριακῆς στοὺς προσκαλεσμένους **ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΝΩΣΜΩΝ**
Προκηρύσσει Διαγωνισμό από σκέψι-δικές σας σὲ κάρτες (τοπεία). Βραβεῖται τὸ ωραιότερες κάρτες, σκέψεις. Προβλεπ-τελὴ 'Ιουλίου. Δ/σις : Π. Βοσνιανόν, Δι-μητρίου Πολιορκητοῦ 27, Θεσσαλονίκη.

ΚΑΠΕΤΑΝΑΤΟ (Σύρον)
'Αρχηγός : Καπετάνισσα, Ὑπαρχηγός : Καπετάνοπούλα, Γραμματεὺς Ταμίας : Ε-λαιοπούλα, Μέλος : 'Αντάρτισσα, Δ/σις : Μαρίκα Ποτσίου, 'Επιθεωρητοῦ Τ. Τ. Τ. Σύρον.

ΚΕ — 571
Θερμότατα ευχαριστῶ τὴ Σαπουνέση Νάρκισσο γιὰ τὴν κολακευτική ιδέα.

ΚΕ — 572
Γελαστήκατε· 'Αντισμένη 'Αρυοδαλὴ εἶναι Καθούρα. (Βεβαίω. Διαπλά.) Κ-λά τὴν πάθατε. Μία Ψυχὴ—Ν. Φιλοπού-λα.
Καθούρα

ΚΕ — 573
ΦΙΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Με τὴν ἄνω ἐπωνυμίαν ἰδρύθη ὑπό-προστασίαν της ΧΑΝΘ σύλλογος. ἔχει γιὰ σκοπὸ τὴν ηθικοπαιδείαν και μαθητικὴν ἀνάπτυξιν τῶν μελῶν. Γίνεται διαλέγων από τὰ μέλη. 'Επίσης λειτουργοῦν διδύχα. Σπεύσατε να ἐγγραφῶ-μελὴ και ἀντιπρόσωποι. Δ/σις : Φιλώτι-ταιρεία, Μέγαρον ΧΑΝΘ, Θεσσαλονίκη.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΑΣ ;

Εἶναι ἀπλούστατο : Θά προμηθευθῇτε όσους προσισότερους μπορεῖτε

ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

και θά τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν έξο-δον στη θά πάτε, — ἀλλὰ κα' όπου θά μείνετε, — γιὰ περάσετε τίς Διακοπές.

Κι' ἕνας μόνος Τόμος της Β' Περιόδου κεί, με τίς 400 του σελίδες, με τὰ τρία ή τέσσερα μυ-στορήματά του και με τὰ τόσα ἄλλα πού περιεχει. **Τιμοκατάλογος** δημοσιεύεται στα φυλλά-δια συχνά. Συμβουλευθῇτε τον και κάμετε ἐγκαίρως προμήθειά σας, αν θέλετε να περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ !